

Słowo na niedzielę 31 maja 2020 roku- Uroczystość Zesłania Ducha Świętego

(Dz 2,1-11; Ps 104(103),1.24.29-31.34; 1 Kor 12,3b-7.12-13; J 20,19-23)

Bóg wypełnia składane obietnice. Jest Królem i Panem wszelkiego stworzenia. Daje Ducha Świętego jako moc do głoszenia Ewangelii. Uczniowie mocą Ducha Świętego mają kontynuować dzieło Jezusa.

W dniu Pięćdziesiątnicy rodzi się Kościół i rozpoczyna się jego misja wśród wszystkich ludzi. Spełnia się tutaj nie tylko obietnica Jezusa dana uczniom przed Wniebowstąpieniem, ale osiągają tu swój szczyt wszystkie Boże obietnice dane ludziom w ciągu dziejów. W tradycji żydowskiej Pięćdziesiątnica, zwana także Świętem Namiotów była po Święcie Paschy kolejnym świętem, w którym Żydzi przybywali do Jerozolimy. Pięćdziesiątnica, upamiętniała wyjście z Egiptu, zawarcie przymierza, nadanie Prawa oraz ustanowienie ludu Izraela jako ludu Bożego. Związek z wydarzeniami na Synaju podkreślają te same znaki: uderzenie wicheru i języki ognia. Jak lud Izraela oczekiwał pod górą Synaj na Prawo Boże, tak nowy lud, wspólnota zgromadzona w Wieczerniku, jednomyślnie oczekuje daru obiecanego Ducha Świętego. Łukasz ukazuje nową wspólnotę jako uniwersalną, otwartą, zjednoczoną i zgodną. Podczas zesłania Ducha Świętego są obecni w Jerozolimie Żydzi rozproszeni na całym świecie. Święty Łukasz wylicza te narodowości w porządku geograficznym wytyczając dwie linie: ze wschodu na zachód i południa na północ. W ten sposób próbuje objąć wielki obszar geograficzny i różnorodność ludów, do których skierowane jest zbawienie. Zesłaniu Ducha Świętego towarzyszy mówienie różnymi językami przez napełnionych uczniów, co pokazuje, że dzięki mocy Ducha Świętego głoszone słowo zdolne jest przełamać każdą barierę, i że do przyjęcia Ewangelii nie potrzeba wyrzekać się własnej tożsamości kulturowej.

Psalm jest hymnem wychwalającym Boże dzieło stworzenia kosmosu. Autor opisuje w następujących po sobie obrazach stwórcze dzieła Boga, łącząc każde z nich z Jego mądrością i wielkością. Psalmista wzywa swoją duszę przed majestat Króla stworzenia. „Majestat” i „blask” są określeniami wielkości króla i Boga. Światło, jako pierwsze dzieło Bożych rąk, było zawsze symbolem bliskości Boga. Cała natura jest dynamiczna, ożywiona. Potęgą Boga stwarzającego kosmos z chaosu nie jest Jego jedynym atrybutem objawiającym się w świecie. Obok niej przejawia się dobroć Stwórcy. Woda nie tylko została przez Niego skierowana do miejsc dla niej przeznaczonych, ale paruje z ziemi, aby opaść potem w postaci deszczu. I w tej, i w tamtej formie jest dobrodziejstwem dla stworzeń, które zmarniałyby bez napoju. Bóg więc utrzymuje przy istnieniu rośliny, zwierzęta, ptaki i ludzi. Zroszona deszczem ziemia, pocięta strumieniami, tak cennymi w tamtejszym klimacie, bo nawadniającymi teren, przynosi plon i dostarcza żywności ludziom i zwierzętom. Człowiek jest na niej jakby królem stworzonym do uprawiania ziemi. Cała przyroda ma jemu służyć w zaspokajaniu jego potrzeb, dostarczając zboża, wina- podstawowego napoju w tamtejszym

terenie. Namaszczanie się oliwą było stosowane dla ochrony ciała przed żarem słonecznym. Słońce i księżyc są tutaj miarą czasu. Spoza świata i jego stworzeń przebija dobroć i mądrość Boga, który nie tylko wszystko stworzył, ale także utrzymuje swoje stworzenie. Stwórcza i królewska potęga Boga przejawia się w tym, że żywi on swoje stworzenia. Jest On podobny do dobrego gospodarza, który hojnie rozdziela żywność głodnej ludności. Odwrócenie oblicza Bożego (odmówienie pomocy) jest tak samo groźne jak Boży gniew. Oddechem stworzenia jest tchnienie Boże. Bez niego człowiek wraca do ziemi, z której wyszedł, bowiem sam z siebie jest tylko prochem. Przemijanie i ożywianie natury jest dziełem Boga, który zsyła życie i śmierć. Bóg „odnawia oblicze ziemi”, prowadząc wszystko do Chrystusa-Omegi całego stworzenia. Główny akcent psalmu spoczywa na radości Boga ze swoich stworzeń oraz na radości człowieka religijnego kontemplującego dzieło Boże. Radość człowieka jest udziałem w odwiecznej radości Boga i rezultatem udziału w Jego życiu. Przejawem wielkości człowieka jest nie samo tylko posłuszeństwo Bogu, ale przede wszystkim świadome oddawanie Mu czci. Odmawiając ten psalm, powinniśmy się dołączyć do całego stworzenia, aby wraz z nim wielbić Boga. Serce nasze zostało stworzone dla Boga i tylko w Nim znajdzie swoje odpocznienie. Wszelkie oddalanie się, uciekanie od Niego, przynosi szkodę przede wszystkim nam samym.

Święty Paweł w liście do Koryntian opisuje różne dary, które w Kościele rozdziela Duch Święty. Dary te nazywamy charyzmatami (po grecku charismata), które są darami łaski Bożej, udzielonymi ludziom bez żadnej ich zasługi. Zdarza się jednak, że dary te związane są z jakąś naturalną zdolnością, którą człowiek otrzymał od Boga wraz z narodzinami. Dary te (charyzmaty) nie są udzielane nikomu dla prywatnego użytku, ale mają służyć wspólnocie, aby wzrastała świętość jej członków. Prawdziwością daru jest to, że wszelkie jego przejawy przyczyniają się do oddawania przez wiernych czci Bogu. Jedynym źródłem charyzmatów jest Bóg.

Zmartwychwstały Jezus daje uczniom radość i pokój. Przekonuje ich o tym, że żyje. Jezus udziela uczniom Ducha Świętego, co świadczy o tym, że Jego misja została dopełniona. Posyła On swoich uczniów, tak samo jak Ojciec posłał Jego na ziemię. Posyłając uczniów na głoszenie Ewangelii, Jezus daje im władzę odpuszczania i zatrzymywania grzechów. Te wydarzenia pokazują, że uczniowie mocą Ducha Świętego mają kontynuować misję Jezusa.